

Historka

Bonsai

Dmi , D, Emi,
Drží se pod paží, domů se vedou,
Gmi Gmi7 C Dmi
domov je nádraží s čekárnou hnědou.
Hnědou jak funebrák, co smůlu nosí,
po tmě a po špičkách, vklouznou tam bosí

nebo Emi, Ami, Ami7

Gmi C nebo Ami, D, G, C, D
, Emi
Prostřený stůl, do rány sůl
F B C Dmi
a padání víček a hodin co tikají
o, o, o, o.

Svědek se červená a matky blednou,
věrná či nevěrná, tak ještě jednou.
Naposled se vás ptám z lásky či bezní,
někdy vše spálí mráz a odvane sníh.

Z kamarádů jen přátelé
a dohadům po třídě poslední zvonění, zvonění
o, o, o, o.

Jeden se obhájí, odvahu sbírá,
s ničím se netají, límeček spíná.
A schody po dvou (a schody po dvou) sotva je vnímá
letí tou chodbou, rád zapomíná.

Na prostřený stůl, života půl
a padání víček a hodin, co tikají.
o, o, o, o.

Zpráva je úřední, taky tak studená,
ulice polední, pustá a znuděná.
Už ji to nebaví, padat jak kamení,
lidi se nezdraví, smutní a znavení.

Prostřený stůl (z kamarádů), života půl (jen přátelé)
a padání víček a hodin, co tikají
o, o, o, o.